

Handwritten text in a cursive script, likely a library or archival stamp, located on the right edge of the page. The text is oriented vertically and appears to read: "Bibliothek der Landesbibliothek Sachsen-Anhalt".

1757.

- 1^a Eisenhart, Johannes Fredericus: Commentatio de renunciatione nobilitatis. Accedit oratio de meritis nobilitatis Teutonicae circa juris patrii conservationem.
- 1^b Eisenhart, Fredericus: De renunciatione nobilitatis.
2. Eisenhart, Johannes Fredericus: De jure epus, qui ad militiam emendam credit in concursu credituram.
3. Eisenhart, Johannes Fredericus, Ord. juris consuet. Decanus: et disputatio non inane . . . Alberti Ludovici Hartbromeri . . . iuribus sineque: de usu hodiernis (L.XI. § 1. de testament. milit. Dissert.).
4. Rieck, Albertus Philippus: De reservato ecclesiastico ex mente pacis Westphalicae.
5. Kipping, L. Georgius Albertus: Dissertatio philosophica, qua juris naturae principia rationi humanae ^{omnino} ~~omnino~~ esse perspicua demonstrantur.

1757.

6^{2a} Tappius, Georgius Augustus: De fidejussore usures
solvente et non solvente. 2 Simpl. 1757.

7. Wenus Dorsius, Dr. Christianus: Memoriam -- Fr. Conrad
Lysimund: Tappii . . . prorector et senatus . . .
vires et potentati commendant

1758.

1. Frickius, Albertus Philippus: Flores sparsi ad jus.

Reseruum de Electione pontificis

2. Heberlin, Franc. Domin: De Frederici Danicae et Nor-
vegiae principis hereditarii Senatus. et sel. justa
et legitima postulatione in arbitrium episcopatus
Subecensis.

3^a Hoefler, Johann Jacobus: De primis et genuinis
legum fontibus.

3^b Hoefler, Johann Jacobus: De primis et genuinis
legum fontibus. Accurat. de solida juris fundamenta

Pt 38. P. 28.
1757, 1 *6*
2

6

D. IOANNIS FRIDERICI
EISENHARTI

IUR. PROF. PUBL. ORDIN.

COMMENTATIO

DE

RENVNCIATIONE

NOBILITATIS

P. 255.

HELMSTADII

EX OFFICINA SCHNORRIANA

MDCCLVIII.

25

D. JOHANNIS FRIDERICI
EISENHARTI
COMMISSIONARIO

RENNVINCATIONE
NOBILITATIS

HEIMSTADT
EX OFFICINA S. HEDERANA
MDCCCLXXII

DE

RENVNCIATIONE
NOBILITATIS.

§. I.

Nobilitatem eiusque iura voluntaria amitti renunciatione, extra omnem dubitationis aleam positum est. Quum enim cuilibet iuribus suis iisque quae in fauorem suum introducta sunt, renunciare permissum sit, a) omnisque renunciatio cui neque publica salus obstat neque fauor tertii vel naturalis quaedam ratio, cum effectu fieri possit; b) idem de nobilitate dicendum esse arbitrator. Nulla enim ratio dari potest, cur haec iuri suo renunciandi facultas, qua infimae fortis homines gaudent, nobilibus sit deneganda. Valet etiam de his regula illa vulgata: *quod prohibitum non est, permissum esse censetur*, cuius usum tot Regum

A 2

ac

ac Principum aliorumque illustrium virorum resignationes testantur, qui exemplo IOANNIS CASIMIRI Poloniarum Regis ac CHRISTINAE Sueciae Reginae partim graui senectute, partim taedio continuarum turbarum permoti, regios fasces depofuerunt. c)

- a) *L. 41 D. de minorib. L. pen. C. de pact.*
- b) BERGER *de privileg. iis maxime quib. renunciari non potest.*
- c) FRITSCH *de resignationib. imperator. reg. princip. c. 1.*

§. II.

Sunt tamen inter eos, qui de nobilibus eorumque iuribus egerunt, nonnulli, qui nobilitatem renunciatione voluntaria amitti negarunt, eamque haut admittendam esse multis et grauib. argumentis docere allaborarunt, quorum diuersas sententias collegit NOLDEN. a) Iis autem potissimum rationibus nituntur, quod nobilitatis iura sanguinis iura sint, quae nec renunciatione nec vlla lege humana tolli possunt; adeoque nullam nobilitatis eiusque iurium ac privilegiorum renunciationem valere putant, licet generalis sit, vel mediante iuramento firmata. Conseruationem familiarum nobilium reipublicae utilitatem concernere contendunt, quoniam viri nobili prosapia progeniti belli pacisque temporibus reipublicae inferuiunt eiusque onera gerunt, cuius salutis ac vtilitati eiusmodi renunciationem nocere arbitrantur.

a) *de statu nobilium cap. XV. §. 13.*

§. III.

§. III.

Non autem haec sententia se mihi probat. Quis enim quaeso iura nobilitatis iura sanguinis dicere auderet? cum omnia iura ac praerogatiuae quibus nobilitas gaudet a summa maiestate ei concessa sint. Ita neutiquam sanguini nobilitas inhaeret, sed personae qualitas est, quae a potestate et voluntate concedentis sola dependet, vel ab institutis gentium et rerum publicarum. Is enim qui nobilitate exornatur, nobilitatem quidem consequitur, sed non genus. In primo acquirente nobilitas nascitur, in filiis pubescit, in nepotibus adolescit ac denique in pronepotibus maturiorem aetatem adipiscitur. Quemadmodum etiam apud diuersas orbis terrarum gentes nobilitas diuerse semper aestimata fuit; ita quoque eius iura ac priuilegia variant, ac in vno imperio non eadem sunt, quae in altero. Reges ac summi Principes porro, quo in animis ciuium studium virtutis excitarent, dignitatis ac nobilitatis parentibus datae liberos posterosque soli participes reddunt, imo in eorum arbitrio positum est, quid cuique ciuium dare existiment. Sunt igitur iura ac priuilegia nobilitatis beneficium a summa potestate maioribus datum et ab his in posteros translatum, cui sine dubio renunciare licet. Alii inter renunciationem ordinis et gentis distinguere solent. Per illam intelligunt eam quae vniuerso nobilium ordini praeiudicium infert, per hanc autem voluntariam gentis suae nobilitatis resignationem. Illam ob auctoritatem iuris canonici b) valere negant, hanc autem permissam esse concedunt,

dunt, c) qua tamen distinctione non opus esse puto, cum omnium renunciacionum natura ac indoles ea sit, vt iis priuilegiis quae in fauorem tertii constituta sunt, nemo renunciare valeat. d) Sunt enim renunciaciones stricti iuris et ad alios qui cum renunciante eiusdem ordinis et conditionis sunt, non extendendae.

- a) GVDLING in *diff. an nobilitet venter?* cap. III §. 27.
 b) C. 12 X. de for. competent.
 c) HAHN in *diff. de iur. nobil. singular. th. 6i.*
 d) L. 29. C. de pact.

§. IIII.

Iam de causis agendum est, quae saepius viros nobili prosapia natos permouerunt, vt renunciata gentis suae nobilitate, plebeiae sortis hominibus se adiunxerint. In harum vero censum veniunt possessionum paternarum diuisiones, quae potissimum eo tempore inuauerunt, quo iura peregrina a Germanis adoptata sunt. Ex quo enim Iustinianea succedendi ratio ad familias nobilium adplicata fuit, mox eueniebat, vt bona auita conseruationi splendoris familiarum sola destinata inter plures diuiderentur, atque nulla habita sexus ratione per nuptias filiarum in alias familias transfirent, ita vt continuatis tempore diuisionibus posteris nihil superesset, vnde nobiliter viuere potuerint. Factum igitur est, vt multi cum se omnibus opibus ac diuitiis destitutos cernerent, aliud vitae genus eligerent, et artificijs aut mercaturae studerent, vel officia, quae a solis plebeijs alias geruntur

tur ambirent, quo ipso nobilitatis suae iacturam fecerunt ac in ordinem plebeiorum redacti sunt. Bel-
lorum quoque calamitates quibus aeculis superiori-
bus Germania premebatur, effecerunt, ut mul-
tae illustres nobilium familiae sedibus suis auitis pul-
fae, alias quaerere terras cogerentur, quae cum om-
nibus bonis quibus antea gaudebant emunctae,
conseruationi splendoris familiarum ac pristinae gen-
tis suae gloriae haut pares essent, nobilitati suae re-
nunciarunt. Alios paupertas quam luxuriosa uiuen-
di ratione ac prodigalitate contraxerunt, eo redegit,
ut postquam infinitis et continuis commestrationibus
bona sua dilapidassent, ordinem equestrem ad quem
continuandum, non amplas habuerunt opes, dese-
rerent. Quamuis enim quis pauper esse possit, di-
gnitate et fama gentis suae integra; certum tamen
est, nobilium dignitatem ob paupertatem obscurari
atque deminutum iri, secundum illud *IUVENALIS* a)

- ☉ *Stemmata quid faciunt, quid prodest, Pontice, longo*
- ☉ *Sanguine censeri, pictosque ostendere vultus*
- ☉ *Maiorum et stantes in curribus Aemilianos.*
- ☉ *Quis fructus generis tabula iactare capaci*
- ☉ *Fumosos equitum cum dictatore magistros,*
- ☉ *Si coram lepidis male uiuitur?*

Pluribus recensendis renunciationum nobilitatis cau-
sis immorari nolo, sed ad *BVRGERMEISTERVM*
b) lectorem ablego.

a) *Satyr. VIII.*

b) *In thesaur. iur. equestr. P. I. cap. XVIII tb. 12.*

§. V.
 Ipsa renunciatio nobilitatis vel expresse vel tacite fieri potest. Expresse nobilitati renunciatur, quando quis vel verbis vel per litteras aut similem expressam animi notam, titulo, honore, dignitate, iuribus ac priuilegiis nobilium aperte et in specie se vti non velle profiteretur, a) tacite autem committendo delictum quod cum nobilitatis dispendio coniunctum est, vel vitae genus eligendo quod directo statui nobilium aduersatur, quia omne priuilegium per actum contrarium amittitur. b) Nolo iam omnes recensere nobilitatem amittendi modos, de quibus fufius egerunt, TIRAQUELLVS, c) NOLDEN d) et qui omnium industriam superauit KNIPSCHILD. d) Hoc vnicum addere lubet, dubio obnoxium esse, an hodie per mercaturam nobilitati derogetur. f) Hoc certum est, moribus gentium plerumque commercia nobilibus interdici. Ab iis leges torneamentorum ab HENRICO Imperatore Anno CMXXXVIII latae, nobiles abstinere iubent, ceu ex ipsis constitutionis eius verbis patet: Dasi welcher vom Adel geböhren und Herkommen wäre, der seinen Stand anderst dann in adellichem Stand hielte, sich nicht von seinen adellichen Ständen, Renten und Gülden die ihm sein Mann und Erb-Lehen, Dienst-Lehen, Rath-Belt, Herren-Solt, oder Eygenthumb jährlich ertragen mag, sondern mit Kauffmannschafft, Wechseln, Fürkauffen, und dergleichen Sachen nehren oder sein Einkommen mehren wolte, dadurch sein Adel geschmeht und verachtet würde, wo er auch seinen Hinder

tersassen und Anstößern ihr Brott vor dem Mund abschneiden wolte, derselbe so der Stück eins oder mehr überfahren/ soll im turnier nicht zugelassen werden, wo er aber darüber einreiten und turnier halten wollte, soll man mit ihm umb das Ros turnieren, und ihn auf die Schrancken setzen nach turniers Freiheit. g) Cum his diuersae quoque leges prouinciales Germaniae consentiunt, quae nobiles sub poena amissionis nobilitatis a mercatura excludunt. h) Mediam incedendam esse viam arbitror, et exciusuis prouinciae legibus ac moribus totam controuersiam diiudicandam. Non enim omnibus gentibus eadem sunt honesta ac licita, adeoque prius cuiuslibet nationis consuetudo obseruanda est, neque statim nobilitatem mercatura obscurari vel nobiles eam exercentes ex albo equestri delendos esse, existimo.

- a) arg. l. i. D. si quis in ius vocat. l. 4 §. 4. D. si quis cautionib.
 b) L. 27. C. de decurion.
 c) de Nobil.
 d) de statu nobil.
 e) de Nobilitate.
 f) Vid. der Kauffmanns-Abel untersucht von einem unparteiischen itemque Anonymi tract. *La Noblesse commercante*, cui se opposuit auctor libelli *la Noblesse militaire ou le patriote francois*.
 g) Art. II. apud NOLDEN l. c. cap. XXII. n. 97.
 h) EXCELL. RICCIVS vom Landsässigen Abel et in *Spicilog. iur. germanici* p. 228.

§. VI.

Nota quoque est nobilitatis in antiquam et nouam diuisio, illiusque in puram atque impuram subdiuisio. a) Differentia inter vtramque in eo consistit, vt nobilibus qui antiqua profapia et ex vtroque parente

rente nobili nati sunt, singularia quaedam iura ac privilegia competant, quibus noui equites et illi qui ab vno saltem latere gentem suam deducunt destituntur, quia nobilitas quae ab utroque parente deriuatur, longe splendidior est ea, quae a solo patre descendit. Orta est inde distinctio inter *dem Stiffesmäßigen und unstaffemäßigen Adel*, quae hodie in canonicatibus vt vocant maioribus, in ludis equestribus, in comitiis prouincialibus obseruari solet. b) Euenire itaque potest, vt quis non omnem nobilitatem, sed tantum iura ac privilegia, vni alterique nobilium generi competentia, amittat, dum v. c. purae nobilitati renunciat. Tacitam autem purae nobilitatis renunciationem inuoluere censeo, nuptias cum persona vtilioris conditionis contractas. Inter omnes enim constat, secundum Germaniae mores, nobilem qui plebeiae conditionis feminam sibi matrimonio iungit, posteris suis adeo praeiudicare, vt hi licet auitae nobilitatis splendore superbian, non tamen ad honores et dignitates adspirare queant, quibus antiqua et pura nobilitas fulget.

a) EXCELL. CRAMER *de nobilitate auit.* cap. II.

b) MATTH. de SCHVLENBURG *de priuileg. et praerogatio. nobil. mediator.* cap. I. TELGMANN von der Ahnen Zahl.

§. VII.

Quaeritur autem: an semel facta resignatione nobilitatis poenitentiae sit locus? Si res adhuc integra sit, adfirmandum videtur, alias merito regulae insistendum est, scilicet aduersus renunciata nullum dari

dari regressum. a) Enimvero cum omnis renunciatio iura ac privilegia tollat, quorum intuitu facta est, ii certe qui nobilitati suae siue expresse siue tacite renunciaverunt, iurium ac privilegiorum quae nobilitati secundum cuiuslibet provinciae mores tribuuntur, amplius participes esse nequeunt, licet renunciatio salvis iuribus ac privilegiis nobilitatis vel cum protestatione ea non amittendi, facta sit. Non enim iuri sibi incognito renunciant, cui alias nemo renunciare potest, b) sed potius eiusmodi protestationi leges obstant, quae omnes renunciaciones iurium et privilegiorum, dummodo non contra leges vel dolo fiant, observari iubent. c)

a) L. 17 §. I. D. de acquirend. vel omittend. heredit.

b) L. 19. D. de in offic. testament.

c) L. 29 C. de pact.

§. VIII.

Maiores momenti quaestio est, an patris renunciatio liberis noceat, quo minus privilegia ac iura nobilitatis in posterum sibi arrogare queant? Adfirmat id inter alios CRAVETTA, a) hac ratione motus, quod cum pater ipse nobilitatem perdiderit, eam ad posteros transmittere non possit, quia nemo dat, quod non habet. Argumentum ducit ab herede qui hereditate semel repudiata, eam ad suos posteros non transmittit. b) Sed tantum abest, ut sententiae huius viri subscribam, ut potius renunciacionem patris liberis nulla ratione detrimento esse putem. Quod enim ad nobilitatem auitam attinet, eam pater renunciacione sua liberis nulla ratione adimere

potest, cum hi nobilitatem a maioribus suis acceperint, quae per longam maiorum seriem continuata et ad posteros propagata est. c) Privilegia enim, ut recte tradit, SCHVLENBURGIUS d) non possunt aboleri, nisi omnium quorum interest consensu. Ius autem nobilitatis, non ius vniuersitatis, sed singulorum est, quod autem singulos tangit, a singulis approbari vel reprobari debet. Idem dicendum de nobilitate diplomatica, quae vbi concessa fuit, sub formula: *dir und deinen Nachkommen*, posteris sola renunciatione patris adimi nequit, quia semel eam possident. Tunc enim liberi nobilitatem suam non patri debent; sed beneficio summi imperantis, qui simul illis prospexit. Id interea concedo, opus esse posteris renouatione nobilitatis, si per longam annorum seriem descendentes renunciantis nobilitate non vti sunt, tunc enim ipsi renunciationem a patre factam, approbasse et nobilitate sua sponte se exuisse videntur. Quod autem semel extinctum est, ipso facto non reuiuiscit, d) quae iuris regula in iis etiam obtinet, quae ex hominum opinione aestimantur, velut nobilitas generis, quae si amissa fuerit, recuperari, nequit nisi beneficio principis.

a) *Consil. 165.*

b) *L. vn. C. de his qui ante apert. tabul. hereditat. transmittunt.*

c) *NOLDEN l. c. cap. XXII. n. 151.*

d) *l. c. cap. III. §. 3.*

§. VIII.

Quae cum ita se habeant, paucis disquirendum est, an illi qui nobilitatem suam autam renouari curarunt,

rarunt, omnia antiquae nobilitatis iura ac praerogativas consequantur, quae ei competunt, an autem nouis nobilibus accensendi sint? Res enim nota ac manifesta omnibus est, ad varias obtinendas praerogativas et dignitates, quarum soli nobiles in republica capaces sunt, requiri nonnunquam aequalem maiorum tam paternae quam maternae lineae numerum, veluti in canonicatibus, ordinibus sacris et sic porro, ubi candidati prius, quam recipiuntur documentis nobilitatem puram et auitam probare ac iuramento confirmare debent. a) Quod ad ipsum renunciantem attinet res dubio caret, quippe qui semel iure suo excidit. Posteriores autem nobilium nouorum instar esse multi asserunt, quia nobilitatem auitam semel amiserunt. b) Sed verius esse arbitror renunciationem patris descendantibus non esse, quo minus nobilibus antiquis annumerandi sint. Restituuntur enim in integrum et in possessione antiquae nobilitatis, quam a maioribus suis habent, denuo confirmantur. Etsi enim a matre ignobili prognati sint; non tamen ipsi primum lucem generi suo inferunt, sed claros ac nobiles maiores iam habuerunt.

a) ILLUST. ESTOR von der Ahnen Probe. TELGMANN von der Ahnen Zahl cap. IV.

b) SCHMIDT in princip. iur. german. Lib. I. Tit. IV. §. 16. n. 2.

§. X.

Effecit tamen nobilitatis auitae in puram atque impuram diuisio a Germanis adoptata, ut non omnes qui nobilitatis auitae titulis et insignibus generisque antiquitate, superbiunt, ad eos adspirare possint honores,

nores, quorum ii solum capaces sunt, qui auorum a-
 uiarumque nobilium numerum, quem statuta vel
 mores requirunt, probare possunt. Interim eo re-
 spiciendum esse multi putant, an renouatio ita facta
 sit, vt tanquam de domo ac nobilium a quatuor pa-
 ternis ac maternis auis eiusmodi personae procreatae
 habendae sint. Tunc enim eas ad omnes dignitates
 adspirare posse arbitrantur, quibus illi fruuntur, qui
 quatuor paternis et maternis parentibus geniti vel de
 consuetudine vel de more gaudent. a) Ius enim
 quatuor vel plures dandi auos summae maiestati ab
 antiquis saeculis competit, b) hinc formula litteris
 Caesareis inferi solet: als ob sie von ihren 4 Ahnen
 Vater und Mutter Geschlechter beiderseite Recht E-
 delgebohren Lebens Turniers Genossen, und Ritter-
 mäßige Leute gebohren wären. Sed an haec clausula
 iura antiquae et purae nobilitatis cum effectu tribuat,
 vbi statuta vel mores alii postulant, iuris publici
 periti inter se dissentiunt. c)

a) GRAMER *l. c. cap. IV. §. 1.*

b) SPRENGER *de mod. imp. R. R. p. 53.*

c) GRAMER. *l. c. HOLLAND de origin. iurib. ac priuileg. ordin.
 teuton. §. 7.*

§. XI.

Vbi itaque leges et statuta ecclesiarum vel ordi-
 num nullam dispensationem admittunt, sed praecise
 parentes vtriusque sexus nobiles requirunt, formula
 §. superiori allata, nullum effectum habet. Exem-
 plum huius rei nobis praebent sacrae militiae ordi-
 nes, in quos nemo cooptari solet, nisi qui nominis
 nobi-

nobiliumque insignium vetustate sine aliqua contro-
uersia existit, neque hoc solum, sed utramque pater-
nam et maternam nobilitatem, quo illa illustrior et
splendidior fiat, requirunt. Ingressum militi ordinem
probatio primum incumbit, se ex legitimo matrimo-
nio ortum et in sua patria ex utroque tam patris quam
matris latere, cognomine, gentilitiis insignibus et
magistratibus nobilem esse. Rem clarius Ordinis Io-
annitici statuta illustrent, quae exposuit BECMANN.

a) Cum his conspirant ordinis teutonici leges, quas
Augustissimus Germaniae Caesar MDCCVI confirma-
uit. b) Idem volunt ordinis aurei velleris placita, c)
et Ganerbinatus Fridbergensis statuta, d) nec non alii
ordines equestres partim Germanorum partim exte-
rarum gentium, quos breuitatis studio praetermitto.
Imo iam antiquissimis temporibus, quo iura ac prae-
rogativae nobilitatis auitae ac purae salua ac illaesa
manerent, legibus maiores nostri cauendum cura-
runt, ne ad cingulum militare, ad duella, ad torne-
amenta, neque ad feudorum equestrium possessio-
nem alii admitterentur, quam qui essent de genere
militari ex utroque parente et auitam demonstrare va-
lerent ingenuitatem. e)

- a) In denen Anmerkungen von dem Ritter Leben Johanner Orden.
c. 184
b) Staats Consley Tom. XVII. p. 820.
c) CHIFFLETIVS in *hisor aurei veller. cap. IX.* ILL. AYRER
de magno Magister equestr. ordin. aurei veller. Sect. II. §. VII.
d) ILL. BÖHMER *de iurib. ex statu militar. Germ. pendentibus. §. 12.*
e) ILL. SCHELDT *Historisch. und Diplomatische Nachricht von
dem hohen und niedern Adel in Deutschland §. 15. n. r. CRAMER
I. c. cap. II. §. 9 seq.*

§. XII.

Sufficiant haec pro ratione instituti mei de renunciatione nobilitatis in medium protulisse. Iam ad illud mihi perueniendum est, cuius causa haec qualia qualia in chartam conieci. Cum enim SERENISSIMVS PRINCEPS AC DOMINVS DOMINVS CAROLVS BRVNOVICENSIVM ATQVE LVNEBVRGENSIVM DVX, ACADEMIAE IVLIAE CAROLINAE NVTRITOR MVNIFICENTISSIMVS, DOMINVS MEVS CLEMENTISSIMVS, minus Antecessoris ordinarii clementissime in me non ita pridem contulerit, pietas a me efflagitat, vt publice CLEMENTISSIMI PRINCIPIS munificentiam ac gratiam et beneficia in me collata praedicem. Quod cum facio DEVM OPTIMVM MAXIMVM ex animo imploro, vt PRINCEPEM CLEMENTISSIMVM cum vniuersa AVGVSTA PROSAPIA quam diutissime saluum et incolumem conferuet, protegat, tueatur. Seruet ILLVSTRISSIMOS ATQVE VENERANDOS EIVS PURPURATOS IISQVE semper adsit. Seruet Academiam IVLIAM CAROLINAM eiusque gloriam in dies augeat. Caeterum quo muneri clementissime mihi demandato satisfaciam, visum mihi fuit, has auspiciari per semestre instans aestiuum lectiones, in quibus ita versabor, vt Hor. II. III publice *institutiones iuris germanici priuati* a me editas, priuatim hor. VIII-VIII et hor. X-XI B. *BÖHMERI ius Digestorum* exponam, hor. XI-XII autem *historiam iuris litterariam* ad ductum compendii mei tradam.

P. P. d. XXII April. MDCCLVII.

DE

ULB Halle
005 382 203

3

P. 255.

Pt 28. Punkt. 28.
1757, 1
6
2/1

D. IOANNIS FRIDERICI
EISENHARTI
IVR. PROF. PVBL. ORDIN.
COMMENTATIO
DE
RENVNCIATIONE
NOBILITATIS

HELMSTADII
EX OFFICINA SCHNORRIANA
MDCCLVIII.

